

יערה בן-דוד

פְּרִיז 2015

אָמַת הַקִּיקִיּוֹן.
 הַס פֶּן תַּעִיר. הַסִּינָה שְׁלִי וְשֶׁל רִנּוּאָר
 נִמָּה בְּאֶפֶר וָרֹד.
 בְּמִקּוּם לְפִתַח שְׁרִירִים רְצוּנִים
 חֲרָדוֹתֵי קוֹרְאוֹת אוֹתִי מִצְפוֹן וּמִדָּרוֹם
 וּמִמְזָרַח עַד מִעֶרֶב.
 וּמִעֶרֶב בְּשָׂרוֹ בְּשִׁנְיוֹ, רַחֲפוּ עֲצָמָיו.
 מִיּוֹם לְיוֹם דָּחִינוּ
 מִדָּחִי אֶל דָּחִי אֶל
 דְּכִי הֵיטָּ. אֶל תִּאֲמִין לְמִשְׁבְּרֵי הַיָּם
 כִּי מָה תוֹחֶלֶת הַחַיִּים שֶׁל צְעָקָה
 מִתְנַפֶּצֶת בְּמִזְחָה,
 מָה עוֹמְקוֹ רוֹחְבוֹ שֶׁל הָרַע הָאֲנוּשִׁי
 שֶׁעַל קִרְשׁוֹ אֲנִי.
 אֲנִי צָבָא טָרוֹר שֶׁל אִישׁ אֶחָד
 חָשֵׁב אֶחָד
 וּבָא עוֹד
 אֶחָד

טלי וייס

נִטְפֵי אֲשֶׁר

אֲנִי בּוֹנָה לָךְ יְקוּמִים
 כְּדֵי שִׁיְהִיָּה לָךְ לְאֵן לְבָרַח
 כְּאֲשֶׁר לְבָךְ כְּבֹד עַל הָעוֹלָם הַזֶּה.
 אֲנִי דוֹאֲגָת לְרַפְּדִם בְּנִטְפֵים יְפִים
 שֶׁל אֲשֶׁר,
 בּוֹ הַכֹּל מִתֵּר, הַכֹּל מוֹאֵר
 אֶפְלוּ הָעֵמֶקָה שְׁבִתְשׁוּקוֹת
 מִתְגַּשְׁמֶת מִעֲצָמָה.
 אִם הִנֵּה זְקוּק לִי
 תִּמְצָא אוֹתִי בְּחֹדֶר הָעֵבוּדָה
 מְגִיסֶת כַּחוֹת כּוֹכְבִים.
 בְּשִׁבִיל הַחֶלֶב שֶׁל אֶהְבֵּתִי
 אֲנִי בּוֹנָה לָךְ יְקוּמִים.

רוי דינר

כְּשֶׁאֵלֶךְ

כְּשֶׁאֵלֶךְ אֶל תְּבִקְשֵׁי שְׂאֵשָׁאָר
 אֶל תִּאֲמָרֵי דְבָר וְאֶל תּוֹזִילֵי דְמַעָּה.
 כְּשֶׁאֵלֶךְ אֶל תְּרוּצֵי לְתַת חֲבוּק
 אֶל תְּבִיטֵי בְּאֶלְבוּם הַתְּמוּוֹנוֹת.
 כְּשֶׁאֵלֶךְ קָחֵי עֵט וְדָף, כְּתַבֵּי אֶת שְׁמִי
 הַכְּנִיסֵי לְתוֹךְ בְּקַבּוּק, שְׁלַחֵי לְיָם
 כְּשֶׁאֵלֶךְ אֶל תִּזְכְּרֵי מְלוּם.